

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. Quales gratiarum & Sanctitatis thesauri inclusi sint in Jesu Christo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

neris influxus & virtutes effundat in omnia corporis sui membra: hæc quia infinita sunt numero, amplissimæque sunt capacitatis, dicebam intra meipsum: oportet admirandum divitiarum divinarum thesaurum

inclusum esse in hoc Capite, ad prospiciendum omnibus, cum nihil habeant, nisi quod acceperint ab ipso. Hoc igitur erat, quod me extimulavit ad ipsum interrogandum.

ARGUMENTUM.

Quales gratiarum & sanctitatis thesauri inclusi sint in Jesu Christo.

ARTICULUS III.

Multitudo
gratiarum JE-
su Christi.

SI quæras, quot & quàm diversæ gratiæ in ipsius conjunctæ sint Persona (id est, in sanctissima ipsius Humanitate; nam Divinitas non est capax ad recipiendum ipsarum aliquam) respondebo tibi, quòd sicut non est gratiarum genus, quod necessarium non sit toti corpori sanctæ Ecclesiæ, sic nulla sit gratia quæ non sit in adorando hoc Capite, quas illud super totum suum effundit corpus. Habet igitur gratiam sanctificantem, gratiam habitualem, gratiam actualem, & gratias gratis datas, & omne id, quod sub nomine gratiæ potest intelligi, abs eo, quòd ulla desit ipsi.

Magnitudo
gratiarum JE-
su Christi.

Si interrogas, in quo perfectionis gradu possideat omnes has gratias; dicam tibi, quòd possideat illas in omni excellentia, & in omni plenitudine, quæ Deo competeat illas dare, &

subjecto illas recipere, quin amplius crescere, vel amplius perfici potuerint in illo utpote comprehensore ab instanti Conceptionis suæ, ex quo illis fuit repletus. Cogita, quòd Deus Pater, qui infinitâ ratione amat ipsum, nihil ipsi denegaverit ex omni eo, quod dare ipsi potuit. Cogita quoque, quòd subjectum hanc gratiarum divinarum abundantiam recipiens, non sit infirmus homo, sicut reliqui homines, sed sit Homo-Deus, infinitâ ratione reliquos transcendens homines; & ex hoc conjice, (nam perfectè id capere non poteris) quàm locuples debeat esse gratiarum ipsius thesaurus, qui infinitâ ratione captum transgrediatur humanum.

Verùm non pro seipso, inquit illi, servat omnes hæc gratias thesauro suo inclusas, siquidem is illis non indiget.

Gra-

Cur gratia
ſanctificans
non fuerit ne-
ceſſaria Jeſu
Chriſto.

Gratiæ ſunt ſemina gloriae: Jam ipſe collegit fructum, antequam ſemen hunc ipſi potuerit producere; ipſe admiſſus eſt in plenam poſſeſſionem gloriae à primo inſtanti, quo recepit eſſe; adeoque nulli commodo omnes gratiæ ipſi eſſe poſſunt. Gratiæ dantur animæ ad ſanctificandum ipſam, & reddendum gratam Deo: jam ipſe eſt infinita ratione ſanctus ex ſeipſo, & infinita ratione gratus Deo ex propria ſua conditione Filii naturalis Dei, nullis ergo ipſi opus eſt gratiis. Gratiæ nobis ſerviunt ad promerendum aliquid coram Deo; actiones enim noſtræ ſine gratia nullius ſunt valoris: ad ipſum autem omnia jam pertinent titulo dignitatis Filii Dei; abſque eo, quod neceſſe habeat comparare ſibi illa per merita: conſequenter nullarum omnino ipſe indiget gratiarum.

Cur gratia
ſanctificans
fuerit neceſ-
ſaria Jeſu
Chriſto.

Fateor hæc omnia, reſpondit mihi, nihilominus verum eſt, neceſſario ipſum habere debuiffe omnes has gratias pro ſe & pro nobis. Inprimis gratia ſanctificans fuit ipſi neceſſaria; & articulus eſt fidei, animam ipſius hæc totam fuiſſe repletam, juxta expreſſa illa ſancti Joannis verba: *Vidimus eum plenum gratia & veritatis.* Non dico, hanc ipſi fuiſſe neceſſariam, ad producendum ſibi gloriam, velut ſemen producit fructum ſuum; ſiquidem gloriam ipſe poſſidet ex jure Fi-

Joan, I. v. 14.

liationis divinae, nec ad promerendum aliquid pro ſeipſo; nam ipſi opus non eſt aliquid promereri, eoque omnia ſint ipſius jure naturali generationis ſuæ: ſed hæc neceſſaria ipſi fuit tres ob cauſas: Prima eſt, ut fruere- tur prærogativâ portandi æquè bene glorioſum titulum Filii Dei adoptivi per gratiam ſanctificantem, ſicut Filii naturalis per gratiam unionis Hypoſtati- cæ. Secunda, ut attolleret animam ſuam, & voluntatem ſuam humanam ad ſtatum ſuper- naturalem, ex quo acquireret poteſtatem producendi actus ſuper- naturales perfecti amoris Dei, quos producere non poterat ex ſolis ſuis viribus naturalibus. Tertia, ut ſe ſanctificaret hæc ſanctitate, quam vocant *forma- lem*, id eſt, propriâ & intrinſecâ: ſiquidem non ſpectat niſi ad gra- tiam ſanctificantem conferre ip- ſam; ſicut non ſpectat, niſi ad albedinem reddere ſubjectum al- bum, & ad ſcientiam reddere intellectum ſcientem; ſic non ſpectat niſi ad gratiam, quæ ſan- ctificat, reddere animam ſan- ctam & Deo gratam.

Et itane, mi Domine, hoc eſt An Jeſus Chri-
dicere, quod ſi Jeſus Chriſtus ſtus fuerit
non habuiſſet gratiam ſanctifi- ſanctus abſ-
cantem, non fuiſſet ſanctus, nec que gratia
acceptus Deo? an poterat per- ſanctificante,
ſonaliter eſſe Filius Dei, quin eſ-
ſet ipſi infinita ratione gratus &
Ffff 3 absque

absque eo, quòd esset Sanctus Sanctorum? procul dubio, replicat mihi, fuisset semper infinità ratione sanctus sanctitate personali, eòquòd sit Deus personaliter, sed non fuisset sanctus sanctitate formali, quia non habuisset formam, vel pretiosam illam qualitatem, quæ sola conferre potest hanc sanctitatem formalem, quæ est gratia sanctificans. Verum est quidem, quòd in consueto loquendi modo Scripturæ & Patrum, Humanitas sanctissima Jesu Christi ob intimam cum Divinitate unionem illa manserit tota imbuta, uncta & delibuta, ita, ut dicant, ideò hunc Hominem-Deum appellari Christum, id est, *Unctum*, ipsiusque unctionem esse Divinitatem ipsam: *Christus unctus Divinitate.* Et S. Anselmus in caput primum epistolæ ad Hebræos loquitur hac de re verbis magnâ dignis consideratione:

Anselmus in
I, ad Hebr,

Ipsè, qui existens DEus ante sæcula, per Spiritum sanctum in utero Virginis homo conceptus est, in fine sæculorum, ibi ab eodem Spiritu unctus est, ubi conceptus. Nec ante conceptus, & postmodum unctus est, sed hoc ipsum de Spiritu sancto & carne Virginis concipi, à Spiritu sancto ungi suit. Et certè nemo est, qui non facile intelligat, quòd, cum totus immeritus fuerit Divinitati, totusque absorptus à propria Divinitate Dei; hic Homo-Deus

non fuerit semper infinità ratione sanctus, quando etiam non habuisset gratiam sanctificantem. Sed post omnia iterum eò deveniendum est, quòd habuisset quidem sanctitatem personalem, non autem sanctitatem formalem, quæ, si ipsi defuisset, dici poterat, ipsum non habuisse omnem perfectionem, quam poterat habere.

Porro ultra gratiam sanctifi- ^{JesusChristus} cantem habitualementem, opus fuerat Christo gratiis actualibus, id est, auxiliis supernaturalibus ipsi actualiter collatis ad concurrendum cum ipso, & adjuvandum ipsum in producendis omnibus, quæ faciebat, operibus supernaturalibus. Ratio clara est; si enim anima ipsius indiguit gratiâ habituali, ad conferendum ipsi potentiam agendi supernaturaliter, quam non habuit ex propria sua natura; sequitur illam etiam indiguisse gratiis supernaturalibus, ad adjuvandum se in producendis actibus supernaturalibus, quos solis suis viribus naturalibus non poterat producere. Eheu! quàm magna est dependentia creaturæ à Creatore suo! ipsa nihil est sine illo, & absque ipso agere nil potest.

Non dico, quòd gratiæ actuales, quibus Jesus Christus indiguit, fuerint gratiæ excitantes & prævenientes. Novi enim, magnam

Jesu
qui
tus,
gu
exc

Jesus Christus, quia fuit beatus, non indiguit gratiâ excitante.

magnam hanc animam actualiter clarâ visione Dei fruentem, non habuisse opus, ut præveniretur, admoneretur, aut excitaretur ad agendum omne id bonum, quod esse videbat Dei voluntatem. Id necessarium est nobis, qui indormiscimus sæpè in ignorantia & ignava Dei oblivione. Nos indigemus pluribus gratis, quæ nos præveniant, quæ nos expergeficiant, quæ nos excitent, quæ nos animent, quæque sollicitent nos ad agendum bonum, quod nunquam ageremus, nisi misericordi hâc DEI præventionem exstimulati. Sed Beati, qui clarè vident faciem Dei, semper sunt intenti, semper defixi in summum bonum, in quo clarissimè semper vident, quid à se requirat Deus, manentque semper in voluntate actuali & determinata obsequendi ipsi in omnibus; nec unquam ab eo divelli possunt vel unico momento. Ecce, quare non indigeant aliquâ gratiâ excitante.

Benè hoc capio, dixi ipsi, quòd Beati, qui sunt in cælo, fruentes perfectâ requie in perfecta possessione Dei, nec habentes aliam occupationem, quam semper actualiter aspicere pulchritudines infinitas hujus objecti, quo abripiuntur, quo abalienantur à seipsis, quòdque absorbet ipsos in seipso; quòd ipsi

non indigeant gratiâ excitante, quæ ipsis inducat memoriam Dei, facile capio, idque non admiror.

Sed quòd JESUS CHRISTUS verus in medio miseriarum vitæ præsentis; JESUS infatigabiliter intentus magno operi Redemptionis mundi; JESUS plurimum occupatus rebus tot diversis atque difficillimis, quæ omnem ipsius requirebant attentionem; JESUS oppugnatus à tot adversariis, persecutiones passus à Judæis & dæmonibus; JESUS ex bonitate sua subjectus cunctis necessitatibus naturalibus conditionis nostræ humanæ; JESUS denique in suo Viatoris statu, totus similis nobis, exceptis ignorantia & peccato: quòd JESUS CHRISTUS, inquam, in hoc statu sui ipsius tam distractivo, tamque opposito actuali attentioni ad Deum, non indiguerit gratiâ aliquâ excitante; quòdque anima ipsius obligata ad prospiciendum cunctis necessitatibus tum internis tum externis proprii sui corporis, tum etiam totius magni Corporis Ecclesiæ suæ; anima ipsius obstricta ad subeundum omnes curas, quibus distinetur magnum hoc Redemptoris mundi officium, quod agebat in terris, nunquam amiserit nec unico momento actualem ad Deum attentionem, aut divinæ voluntatis ipsius intuitum,

Prodigium est, quòd JESUS CHRISTUS, cum fuerit Viator, non indiguerit gratiâ excitante.

tum, ad exequendum illam in omnibus perfectissimè; hoc est, quod transcendit (siquis considerare volët) omnem admirationem.

O quàm longè absumus ab eo, ut vel in minimo discipulos agamus & imitatores Jesu Christi, quantum concernit actualem hanc attentionem ad Deum, & continuum divinæ voluntatis ipsius intuitum! Eheu! nemo quasi est, qui contendat vel tantillum imitari ipsum hac in re, vel benè intelligat, omnem nostram perfectionem, & maximam, quam Deo reddere possimus in terris, gloriam, consistere in interno animæ nostræ cultu. Plerique hominum etiam bonorum credunt, omnia in hoc versari, si multa perficiant opera bona externa, & interim vivant in continua ferè oblivione Dei: omnia optimè peracta esse putant, dum dicunt; sed cuncta hæc nonnè sunt pro Deo? Inno. Verùm actualis attentio animæ tuæ non est ad Deum; & in hoc consistit præcipuè maximum, quod in terris perficere valeas, bonum. Siquidem non erunt bona opera externa, quæ illuminabunt te in sublimi & perfectâ Dei cognitione, aut purissimas in te succendent divini amoris flammæ, quamvis reverà optima sint, magnùmque tibi

Error animarum negligentium internum cultum mentis.

acquirant cumulum meritorum. Sed quid hæc sint respectu fruitionis actualis Dei, quam habere non potes, nisi actualiter intendat anima tua Deo, illius recordando, illum contemplan-do, illum cognoscendo, illumque diligendo?

Quarta pars horæ, quam consecras cogitationi de Deo, absque eo, quòd aliquid agas, majoris est valoris, quàm plures horæ collocatæ in exercitio bonorum operum, absque memoria Dei. Dominus noster nonnè docuit in Evangelio de corde exire omnia mala? an minus verum sit, de corde quoque exire omnia bona? sublimes cognitiones Excellentiarum Dei, purissimus amor infinite bonitatis Dei, zelus ipsius gloriæ, puritas intentionis, & omnia bona, quæ sunt in anima, formantur in corde & in intimis penetralibus animæ, per actuale animi studium, quo intenditur Deo. Et internus hic animi cultus negligitur, eòquòd moriendum sit omnibus rebus externis, ad includendum se in arctam hanc solitudinem, & nemo re-solvere se possit ad tolerandas tot tantasque mortes, quæ occidunt & crucifigunt naturam. Malunt vacare homines exercitiis bonorum operum externorum, ubi sensus & ratio huma-

Unde veniat tanta difficultas, quam invenimus in interno animæ cultu.

na,

na, sicut & inclinationes naturæ suæ inveniunt oblectamenta.

Interpellat me hic Ecclesiasticus noster. Me debitorem tibi adhuc esse profiteor alicujus, in quo ut tibi facerem satis, mihi otium non reliquisti. Nō se desiderabas divitias thesauri gratiarum, quæ sunt in JESU Christo: expolui jam tibi

illarum partem, dum verba tibi feci de gratia sanctificante & gratia actuali: sed nullam adhuc gratiarum gratuitarum feci mentionem, quod fiet illicò. Prius tamen loquendum nobis est de gratiarum harum, quibus immoramur, magnitudine & perfectione. Ecce ergo!

ARGUMENTUM.

An gratiæ JESU Christi habeant aliquam mensuram, vel an sint infinita.

ARTICULUS IV.

Cur gratiæ JESU Christi non sint absolute infinitæ.

CERTUM est illas actualiter & absolute in esse suo non esse infinitas, alias essent Deus; nihil est absolute infinitum quam Deus solus: gratiæ JESU Christi, quantumvis maximæ, sunt creaturæ, & consequenter existunt finitæ; sicut enim de essentia Creatoris est, esse infinitum, sic de essentia creaturæ est, in esse suo esse finitam. Et quando ex supposito impossibili Deus creare posset gratiam actualiter infinitam, anima JESU Christi, quæ est creatura finita, illam recipiendi careret capacitate: & dein si habere posset gratiam infinitam, posset etiam habere gloriam infinitam, cum gloria corresponderet gratiæ: si gloriam haberet infinitam, frueretur Deo, quantum Deus ipse,

quæ sunt impossibilia. Concludendum igitur est, gratiam ipsius non fuisse absolute infinitam.

Nihilominus fatendum est, ipsam tantam habere connexionem cum infinito, ut ratione quædam videatur infinita, si attendantur quatuor, quæ magnitudinem ipsius extollere videntur ultra omnem mensuram. Quatuor rationes, ob quas gratia JESU Christi videtur quædam ratione infinita.

Primum est magnitudo amoris, quo fertur Deus erga sanctissimam Humanitatem JESU Christi: Non tantum illam, sed etiam naturam Angelicam, sicut dicit S. Thomas, sed amat illam plus, quam omnes Sanctos & cæteras omnes creaturas. Ratio est, quam affert S. Cyrillus: JESUS CHRISTUS est proprius ipsius

Gggg

Filius,